

[H. C. Andersen.]

gennemdrøftes i et Udvalg, og derfor vil jeg senere tillade mig at stille Forslag om Nedsættelse af et saadant.

Ludvig Christensen: Da der jo ingen saglig Uoverensstemmelse er mellem de Betragtninger, som den ærede Ordfører for Partiet Venstre har gjort gældende, og dem, som har været raadende i det Parti, jeg repræsenterer, under Forhandlingerne i det andet høje Ting, er der ingen Anledning for mig til at gaa dybt ind paa det foreliggende Lovforslag, efter at den ærede Ordfører for Venstre har gjort det saa grundigt, som Tilfældet var. Det er jo rigtigt, at det drejer sig om en Forsøgslovgivning, stærkt begrænset og i høj Grad bærende Frivillighedens Præg, og saa længe det er Tilfældet, synes jeg ikke, det kan være urimeligt, at man paa et saa vanskeligt Omraade som dette gennemfører en Lovgivning. Hvor langt man senere kan naa ad disse Veje, er der ingen, der ved. Det kan være, vi kommer til at gaa bort fra Lovgivning igen, det er der ingen, der kan vide. Men saa vidt jeg kan skønne, trædes der i Virkeligheden ikke berettigede Interesser for nær ved Gennemførelsen af dette Lovforslag og navnlig ikke, naar man tager Hensyn til de mange Ulykker, der forvoldes paa ganske uskyldige, sagesløse Mennesker af de stakkels ulykkelige, som der her skal lovgives om.

Jeg kan derfor paa mit Partis Vegne tilsige velvillig Medvirkning til Lovforslagets Gennemførelse.

Ellinger: For Folk af den gamle Skole kræver det nogen Overvindelse at deltage i en Diskussion om den Slags Spørgsmaal, som der her er Tale om. Men Overvindelsen maa jo finde Sted.

Dette Lovforslag handler om Adgang til Sterilisation. Jeg bemærker, at der almindelig skelnes mellem Kastration og Sterilisation. Denne Skelnen fremgaar bl. a. tydeligt af Folketingsudvalgets Betænkning, hvori det hedder, at

„Flertallet ikke har ment det rigtigt, at man i Loven fastslog, i hvilke Tilfælde Kastration burde foretages, og i hvilke Tilfælde Sterilisation (Vasectomi).“

Dersom Sterilisation ogsaa omfattede Kastration, burde en saadan Sætning ikke findes i en Udvalgsbetænkning. Og stilles de to Operationer op imod hinanden som noget forskelligt, da er Lovens Titel ufyldstgørende, da Loven ogsaa omfatter Kastration. Vel er selve Ordet Kastration gaaet ud af Lovforslaget under dets Behandling i det

andet høje Ting, men Kastrationen selv er det ikke, hvad der ogsaa tydeligt fremgaar af det, jeg nyligt citerede af Udvalgsbetænkningen.

Man er fra alle Sider enig om, at de Indgreb i Kønsorganerne, der her er Tale om, ikke skal anvendes som en Straf. Man gør ogsaa gældende, at de heller ikke skal anvendes i racehygiejnisk Øjemed, da Arvelighedsvidenskaben er for ung til paa dette Omraade at udtale sig med blot nogenlunde Sikkerhed. Men det er jo ubestrideligt, at der i Lovforslagets § 2 er et ikke lille racehygiejnisk Moment til Stede foruden et ikke uvæsentligt økonomisk Moment. Den højtærede Sundhedsminister bestrider jo heller ikke dette racehygiejniske Moments Tilstedeværelse; han siger, at det er der vel, men det er ikke tilsigtet, det kommer, siger han, som en lejlighedsvis optrædende Følge.

En Sædelighedsforbrydelse er jo en af de uhyggeligste Forbrydelser, og Sædelighedsforbrydelser overfor Børn de mest modbydelige, de mest syndige. Disse Forbrydere straffes paa forskellig Maade efter Straffeloven. Efter Løven af 11. April 1925 kan vedkommende ogsaa dømmes til Internering paa ubestemt Tid, hvilket er et Værn fra Samfundets Side overfor Personer, der har godtgjort, at tidligere Straffe for Sædelighedsforbrydelser ikke er til Hinder for, at de paa ny gør sig skyldige i saadanne. Man kan nu gerne sige, at Internering ikke er nogen egentlig Straf, at den kun er en Sikkerhedsforanstaltning. Men dog er Interneringen, naar den paagældende ikke selv ønsker den for at blive hemmet i sine Laster, en Straf, ikke mindst derved, at Interneringen sker paa ubestemt Tid. Interneringens Afslutning beror paa en Lægeerklæring. Men man stiller ofte urimelige Krav til, hvad en Læge skal kunne. Og selvfølgelig kan en Læge ikke med blot nogenlunde Sikkerhed udtale sig om, hvorvidt en interneret kan slippes ud uden Fare for Gentagelse af Forbrydelsen.

Antallet af Sædelighedsforbrydere og Antallet af internerede er adskilligt større — maa jeg tilstaa — end jeg havde troet. For Mændenes Vedkommende har Sundhedsministeren i det andet høje Ting oplyst Tallene paa Dømme over Sædelighedsforbrydere i de 10 Aar 1915—25. Det er følgende: 192, 172, 149, 161, 192, 312, 314, 347, 360 og 374. Men ud over disse Tal er der jo adskillige Tilfælde, hvor det ikke har været muligt at faa fat i Forbryderne. Sundhedsministeren og med ham formentlig Justitsministeren mener, at Interneringsloven, der først traadte i Kraft